

Giganci Nauki

<https://gigancinauki.pl/gn/biogramy/84283,Raniecka-Bobrowska-Jadwiga.html>
2022-10-03, 16:41

Raniecka-Bobrowska Jadwiga

RANIECKA-BOBROWSKA Jadwiga (27 XI 1904, Warszawa – 25 XII 1990, tamże), paleobotanik, paleopalinolog. Córka Zygmunta i Jadwigi z Młodzianowskich.

Ukończyła Gimnazjum im. Królowej Jadwigi w Warszawie (1923). W 1923–31 studiowała botanikę i geologię na wydziale matematyczno-przyrodniczym UW. W 1931 uzyskała doktorat na podstawie opublikowanej rozprawy pt. *Analiza pyłkowa interglacjału z Żoliborza w Warszawie (Pollenanalytische Untersuchungen des Interglazials von Żoliborz in Warschau, 1930)*. W tym samym roku, po ślubie z inżynierem górnictwa Stanisławem Bobrowskim, wyjechała z Warszawy. Wybuch II wojny światowej zastał ich w Kałuszu, w 1940 Bobrowski jako komendant Związku Walki Zbrojnej został aresztowany i stracony w Stanisławowie, a R.-B. z dwójką dzieci ukrywała się u przyjaciół we Lwowie. W 1941 zamieszkała w Krakowie, gdzie podjęła pracę w pracowni rentgenowskiej i działała w Szarych Szeregach (pseud. Twarda). Od 1 X 1945 w Państwowym Inst. Geologicznym (PIG) jako pracownik naukowy w Krakowie, a w 1947 razem z tą instytucją została służbowo przeniesiona do Warszawy. Tam założyła Pracownię Paleobotaniczną PIG i kierowała nią do 1962 – kiedy zrezygnowała z kierownictwa ze względu na zły stan zdrowia i poświęciła się tylko pracy naukowej. W 1955 została docentem, w 1968 profesorem nadzwyczajnym, a w 1970 – zwyczajnym. W 1976 przeszła na emeryturę, nadal jednak czynnie uczestniczyła w działalności Pracowni.

Jej rozprawa doktorska była jedną z pierwszych prac paleobotanicznych w Polsce (1930) – profil pyłkowy z Żoliborza wszedł do literatury światowej jako reperowy profil osadów interglacjału eemskiego. W powojennej Polsce kontynuowała badania palinologiczne (*Analiza pyłkowa profilów czwartorzędowych Woli i Żoliborza, 1954*). W Pracowni Paleobotanicznej była inicjatorką badań

paleobotanicznych od prekambriu po holocen oraz
wyszła kadre paleobotaniczną Państwowego Inst.
Geologicznego. Stworzyła podstawy metodyki
stratygraficzno-paleobotanicznej w PIG.

R.-B., opierając się na analizach pyłkowych, wyróżniła
generacje węgla brunatnego i stworzyła podstawy
umożliwiające rewizję stratygraficzną węgla brunatnych w
Polsce. Opracowała wiele podstawowych profili kenozoiku i
mezozoiku oraz zainicjowała i współtworzyła katalog
porównawczy sporomorf, będący podstawą dalszych prac
stratygraficznych. Badała najniższe warstwy iłów poznańskich
ze stropu węgla brunatnego kopalni Morzysław poprzez
analizę flory kopalnej (57 gatunków owoców i nasion, 12
gatunków liści) okolic Konina (*Trzeciorzędowa flora liściowa z
Konina*, 1954; *Trzeciorzędowa flora nasienna z Konina*, 1959).
Ponadto zbadała florę kopalną (83 gatunki roślin) piaskowców
krzemionkowych obszaru Bolesławca, zdefiniowała ich wiek
na dolny miocen oraz określiła stosunki klimatyczne i
siedliskowe w okresie rozwoju kopalnej flory (*Trzeciorzędowa
flora z Osieczowa nad Kwisą, Dolny Śląsk*, 1962).
Wprowadziła do terminologii polskiej 11 faz florystycznych,
obejmujących miocen i pliocen, co dało podstawę
palinostratygrafii w Polsce.

Od 1929 była członkiem Polskiego Tow. Botanicznego.
Oprócz botaniki jej pasją było harcerstwo – opublikowała
książkę *Harcerki 1911-1939, historia, program, wychowanie*
(1990).

„Wiadomości Botaniczne” 1992, nr 3-4 (J. Grabowska);
Archiwum PIG: akta osobowe; Archiwum UW: akta osobowe.

Beata Wysokińska

[Poprzedni](#)
[Następny](#)